

SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti senat)
z dne 6. septembra 2004 *

V zadevi T-213/02

SNF SA, s sedežem v Saint-Étienne (Francija), ki jo zastopata K. Van Maldegem in C. Mereu, avocats,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopa X. Lewis, zastopnik, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka,

zaradi delne razglasitve ničnosti Šestindvajsete Direktive Komisije 2002/34/ES z dne 15. aprila 2002 o prilagoditvi Prilog II, III in VII k Direktivi Sveta 76/768/EGS o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi s kozmetičnimi izdelki tehničnemu napredku (UL L 102, str. 19), kolikor omejuje uporabo poliakrilamidov kot sestavin kozmetičnih izdelkov,

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti senat)

v sestavi P. Lindh, predsednica, R. García-Valdecasas in J. D. Cooke, sodnika,
sodni tajnik: H. Jung,

sprejema naslednji

Sklep

Pravni okvir

- 1 Direktiva Sveta 76/768/EGS z dne 27. julija 1976 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi s kozmetičnimi izdelki (UL L 262, str. 169), kakor je bila pred sprejetjem direktive, ki je predmet te tožbe, nazadnje spremenjena z Direktivo Komisije 2000/41/ES z dne 19. junija 2000 o drugem odlogu roka, po katerem so poskusi na živalih prepovedani za sestavine ali kombinacije sestavin kozmetičnih izdelkov (UL L 145, str. 25, v nadaljevanju: Direktiva o kozmetičnih izdelkih), zlasti predvideva, da kozmetični izdelki, ki so dani na trg znotraj Skupnosti, ob običajni ali razumno predvidljivi uporabi ne smejo škodovati zdravju ljudi, ob upoštevanju predvsem predstavitve izdelkov, njihovega označevanja, morebitnih navodil za njihovo uporabo in odstranjevanje ter vseh drugih podatkov ali informacij, ki jih zagotovi proizvajalec ali njegov zastopnik ali katera koli druga oseba, odgovorna za dajanje teh izdelkov na trg Skupnosti.

2 V členu 4(1) Direktive o kozmetičnih izdelkih je predvideno:

„Brez poseganja v splošne obveznosti iz člena 2 države članice prepovedo trženje kozmetičnih izdelkov, ki vsebujejo:

[...]

b) snovi, naštetih v prvem delu Priloge III, brez upoštevanja predpisanih omejitev in pogojev;

[...]“

3 V členu 8 Direktive o kozmetičnih izdelkih je predvideno:

„1. V skladu s postopkom iz člena 10 se določijo:

- analizne metode za preverjanje sestave kozmetičnih izdelkov,

- merila za določanje mikrobiološke in kemijske čistote kozmetičnih izdelkov in metode za preverjanje usklajenosti s temi merili.

2. Enotno poimenovanje sestavin, ki so uporabljene v kozmetičnih izdelkih, in po posvetovanju z Znanstvenim odborom za kozmetologijo, se spremembe, potrebne za prilagajanje prilog tehničnemu napredku, sprejmejo, kadar je to ustrezno, v skladu z enakim postopkom.“

4 V členu 9 Direktive o kozmetičnih izdelkih je predvideno:

„1. Ustanovi se Odbor za prilagajanje tehničnemu napredku direktiv za odpravo tehničnih ovir pri trgovanju s kozmetičnimi izdelki, v nadaljevanju imenovan ‚Odbor‘. Sestavljajo ga predstavniki držav članic, predseduje pa mu predstavnik Komisije.

2. Odbor sprejme svoj poslovnik.“

5 V členu 10 Direktive o kozmetičnih izdelkih je predvideno:

„1. Če je treba ravnati v skladu s postopkom iz tega člena, predsednik Odboru predloži zadeve na lastno pobudo ali na zahtevo predstavnika države članice.

2. Predstavnik Komisije predloži Odboru osnutek potrebnih ukrepov. Odbor da svoje mnenje o osnutku v roku, ki ga lahko določi predsednik glede na nujnost zadeve. [...]

3. a) Komisija sprejme predlagane ukrepe, če so v skladu z mnenjem Odbora.
- b) Če predlagani ukrepi niso v skladu z mnenjem Odbora ali če ta mnenja ne pove, Komisija Svetu nemudoma predloži ukrepe, ki jih je treba sprejeti. Svet jih sprejme s kvalificirano večino.
- c) Če po izteku treh mesecev od dneva predložitve predloga Svet ne sprejme nobenih ukrepov, predlagane ukrepe sprejme Komisija.“

6 V členu 13 Direktive o kozmetičnih izdelkih je predvideno:

„Vsak posamezen ukrep, ki omejuje ali prepoveduje trženje kozmetičnih izdelkov in je bil sprejet v skladu s to direktivo, je treba natančno utemeljiti. To se sporoči zadevni stranki skupaj z navedbo pravnih sredstev in pritožbenih rokov, veljavnih na podlagi zakonodaj držav članic.“

7 Komisija je 15. aprila 2002 sprejela Šestindvajseto Direktivo Komisije 2002/34/ES o prilagoditvi Prilog II, III in VII k Direktivi 76/768/EGS tehničnemu napredku (UL L 102, str. 19, v nadaljevanju: sporna direktiva) v skladu s členom 8(2) Direktive o kozmetičnih izdelkih po posvetovanju z Znanstvenim odborom za kozmetične in neprehrambne proizvode, ki so namenjeni potrošnikom (v nadaljevanju: SCCNFP).

- 8 Prvi člen sporne direktive določa, da se Direktiva o kozmetičnih izdelkih spremeni, kakor je navedeno v Prilogi sporne direktive. Ta priloga zlasti predvideva vstavev navedbe št. 66 v Prilogo III k Direktivi o kozmetičnih izdelkih ter določa za poliakrilamide najvišjo dovoljeno vsebnost ostankov akrilamida 0,1 mg/kg v izdelkih za nego telesa, ki ostanejo na površini, in 0,5 mg/kg v drugih kozmetičnih izdelkih.

Dejansko stanje

- 9 Tožeča stranka je eden glavnih proizvajalcev akrilamida in polimerov na osnovi akrilamida, kot so poliakrilamidi, ki jih prodaja po vsem svetu. Na podlagi svojih izkušenj in strokovnega znanja na področju tehnik analize polimerov je razvila vrsto poliakrilamidov, polimerov, oblikovanih posebej za uporabo v kozmetičnih izdelkih in izdelkih za osebno nego, pod blagovno znamko FLOCARE.
- 10 Poliakrilamidi se uporabljajo v kozmetičnih proizvodih, ker lahko delujejo na več različnih načinov, in sicer kot stabilizatorji in snovi, ki tvorijo film, pilingi, zgoščevalci, emulgatorji in dispergatorji za ličila.
- 11 Tožeča stranka je članica Polyacrylamide Producers Group (v nadaljevanju: PPG), ki jo sestavlja sedem proizvajalcev poliakrilamidov v Skupnosti. Dva od teh proizvajalcev, med njima tožeča stranka, tudi izdelujeta akrilamid. Ocenjujejo, da se 99,9 % akrilamida v Skupnosti uporablja za izdelavo poliakrilamidov.

- 12 SCCNFP je dal poliakrilamide, ki se uporabljajo v kozmetičnih izdelkih, na dnevni red svojega sestanka 14. novembra 1997. Sredi leta 1998 je Evropsko združenje parfumske industrije in industrije izdelkov za nego telesa (v nadaljevanju: Colipa), sektorsko združenje proizvajalcev kozmetičnih izdelkov (ki pa ne zajema proizvajalcev surovin, kot je tožeča stranka), prejelo izvod prvega predloga mnenja SCCNFP o tveganju raka zaradi uporabe poliakrilamidov v kozmetičnih izdelkih. Ne PPG ne tožeča stranka nista neposredno prejela izvoda tega dokumenta. Ugotovitev, ki jo je predložil SCCNFP, je bila predvsem ta, da vseživljenjska uporaba kozmetičnih izdelkov, ki vsebujejo poliakrilamide, pomeni dodatno nesprejemljivo visoko tveganje raka zaradi koncentracije ostankov akrilamida. Colipa je predlog mnenja poslala PPG.
- 13 Colipa je 3. septembra 1998 odboru SCCNFP poslala skupni odgovor sektorja, katerega del je pripravila PPG. V tem odgovoru je navedla, da je treba predlog mnenja SCCNFP revidirati v luči novih podatkov in sedanje metodologije ocenjevanja tveganja. SCCNFP, Colipa in PPG so si nato obsežno dopisovali. Colipa in PPG sta sodelovala na sestankih s SCCNFP in mu predložila več ocen glede tveganj v zvezi z uporabo poliakrilamidov v kozmetičnih izdelkih pred sprejetjem sporne direktive 15. aprila 2002.

Postopek in predlogi strank

- 14 S tožbo, vloženo v tajništvo Sodišča prve stopnje 12. julija 2002, je tožeča stranka sprožila ta postopek.

- 15 Z ločenim aktom, vloženim v sodnem tajništvu 22. avgusta 2002, je Komisija podala ugovor nedopustnosti v skladu s členom 114 Poslovnika Sodišča prve stopnje. Tožeča stranka je 10. oktobra 2002 predložila svoja stališča v zvezi s tem ugovorom.
- 16 V okviru ukrepov za organizacijo postopka je Sodišče prve stopnje (peti senat) 28. novembra 2002 pozvalo tožečo stranko, naj odgovori na vprašanja in zlasti pojasni svoje stališče glede svoje trditve, da so zaradi sprejetja sporne direktive nekateri njeni patenti postali *de facto* brez vrednosti, ter naj Sodišču prve stopnje pošlje kopije vseh zadevnih patentov. To zahtevo je izpolnila v predpisanem roku.
- 17 V svoji tožbi in stališčih v zvezi z ugovorom nedopustnosti tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:
- tožbo razglasi za dopustno in utemeljeno ali podredno pridrži odločanje o ugovoru nedopustnosti do odločanja o temelju;

 - razglasi sporno direktivo za delno nično;

 - naloži Komisiji plačilo stroškov.

18 V svojem ugovoru nedopustnosti Komisija trdi, da bi Sodišče prve stopnje moralo:

- zavrniti tožbo kot nedopustno;

- naložiti tožeči stranki plačilo stroškov.

Pravno stanje

Trditve strank

- 19 Tožeča stranka trdi, da je obravnavana tožba dopustna v skladu s členom 230 ES, ker je sporna direktiva zavezujoč akt, katerega cilj so dokončni pravni učinki, ki jo neposredno in posamično zadevajo. Uvodoma zahteva, naj Sodišče prve stopnje preuči vsebino obravnavane zadeve, preden razsodi o dopustnosti, ali pa naj pridrži odločanje do razsodbe v glavnem postopku. Trdi zlasti, da se obravnavana zadeva nanaša na zelo kompleksno zakonodajno področje in da se o njenem pravnem položaju ne bi smelo presojati neodvisno od vsebine. Navaja, da obravnavani spor zadeva zlasti odnos med Direktivo Sveta 67/548/EGS z dne 27. junija 1967 o približevanju zakonov in drugih predpisov v zvezi z razvrščanjem, pakiranjem in označevanjem nevarnih snovi (UL P 196, str. 1) in Direktivo o kozmetičnih izdelkih.

- 20 Tožeča stranka navaja pet utemeljitev v podporo svoji trditvi.
- 21 Najprej poudarja, da sporna direktiva, čeprav je napisana na splošno, zadeva samo sedem proizvajalcev poliakrilamidov v Skupnosti, ki tvorijo skupino PPG. Tako dejansko kot pravno naj bi te družbe predstavljale zaprto kategorijo gospodarskih subjektov zaradi dejanskih okoliščin, zaradi katerih se razlikujejo od vseh drugih subjektov. Tožeča stranka meni, da jih Direktiva o kozmetičnih izdelkih sama identificira kot „zadevne stranke“ (glej člen 5 bis). Poudarja, da se je treba za sam obstoj poliakrilamidov na trgu Skupnosti in v kozmetičnih izdelkih v celoti zahvaliti nenehnim prizadevanjem družb članic PPG. Navaja, da če PPG ne bi vlagala v podporo razvoja poliakrilamidov in podatkov sporočala Komisiji, te sestavine ne bi nikoli prodajali v kozmetičnem sektorju in sporna direktiva po vsej verjetnosti ne bi bila nikoli sprejeta.
- 22 Tožeča stranka ocenjuje, da zaradi tega, ker je za proizvodnjo poliakrilamidov pomembno strokovno tehnično in poslovno znanje, ni mogoče, da bi tretje družbe prodrle na ta trg v kratkem času. Dodaja, da je sporna direktiva z uvedbo strožjih mejnih koncentracij za vsebnost ostankov akrilamida v kozmetičnih izdelkih ustvarila dodatno pravno oviro za morebitne nove ponudnike na trgu.
- 23 Tožeča stranka meni, da je pri teh novih mejnih koncentracijah tehnično nemogoče izdelati trden poliakrilamidni prah, ki bi bil v skladu z novimi pragovnimi vrednostmi za vsebnost ostanka akrilamida, saj obstoječa tehnologija ne omogoča odstranitve vseh ostankov akrilamida, ki jih vsebujejo trdni poliakrilamidi. Zaradi tega naj bi bil trg s trdnimi poliakrilamidi za kozmetično uporabo *de jure* zaprt.

- 24 Poleg tega tožeča stranka poudarja, da se sporne omejitve uporabljajo izrecno za njene izdelke. Trdi, da so njeni izdelki razlog in predmet spornih omejitev ter da so vzrok za ukrepanje institucij na tem področju. Zato naj bi obstajala vzročna povezava med sporno direktivo in položajem tožeče stranke. Ta naj bi bila edino podjetje, ki proizvaja trdne poliakrilamide in jih trži v obliki prahu za kozmetično rabo. Preostali gospodarski subjekti naj bi proizvajali tekoče emulzije, na katere naj ne bi vplivale nove mejne koncentracije za vsebnost ostanka akrilamida. Zaradi tega naj bi sporna direktiva vplivala na tožečo stranko na poseben način, ker naj bi bila edini subjekt, ki proizvaja trdni poliakrilamidni prah za kozmetično industrijo, in zaradi posebnih lastnosti njenega izdelka.
- 25 Drugič, tožeča stranka meni, da jo sporna direktiva posamično zadeva, ker negativno vpliva na nekatere specifične že obstoječe pravice, ki jih ima, po čemer se razlikuje od preostalih gospodarskih subjektov.
- 26 Glede tega poudarja, da ji bo zaradi sporne direktive od leta 2004 gotovo odtegnjena zaščita, ki izhaja iz njenega patenta v Franciji, saj ta država članica takrat ne bo imela druge izbire, kot da uporabi omejitve za poliakrilamide iz sporne direktive, zaradi česar bo patent tožeče stranke *de facto* postal brez vrednosti. Trdi, da je njena izključna pravica do trženja izdelkov, ki so rezultat njenih izumov, enaka pravici tožeče stranke na podlagi registrirane blagovne znamke v zadevi, v kateri je Sodišče izreklo sodbo dne 18. maja 1994 v zadevi Codorniu proti Svetu (C-309/89, Recueil, str. I-1853).
- 27 Tožeča stranka navaja, da izdeluje proizvode iz trdnih poliakrilamidov, namenjene kozmetični industriji, po posebnem proizvodnem postopku, ki je plod dolgoletnih raziskav in razvoja ter ogromnih finančnih vlaganj. Njen patent naj bi se nanašal na tehnološki postopek, ki se uporablja pri kozmetičnih izdelkih in po katerem izdeluje trdne zgoščevalne polimere, ki spremenijo viskoznost in teksturo kozmetičnih

izdelkov, kot so šamponi in kreme, tako da so odstranjena topila (mineralna olja) in površinsko aktivne snovi (nonilfenoli in drugi etoksilati), ki naj bi jih bilo nemogoče odstraniti v emulzijah, ki jih proizvajajo konkurenti, ki uporabljajo tradicionalno tehnologijo.

- 28 Tožeča stranka je v odgovorih na vprašanja Sodišča prve stopnje (glej točko 14 zgoraj) navedla, da se v obravnavanem primeru naslanja zlasti na dve patentni prijavi št. 00 02664 (2805461) in 01 00963 (2819719), vloženi 28. februarja 2000 oz. 19. januarja 2001. Zadevna patenta naj bi se nanašala na postopke in tudi na kozmetične sestavine.
- 29 Tožeča stranka trdi, da svojim strankam in končnim uporabnikom ponuja izdelke, ki združujejo dva pomembna dejavnika, in sicer trdno stanje in manjše vsebnosti ostankov monomernega akrilamida. Ta dejavnika sta značilna za tožečo stranko in ji zagotavljata pomembno prednost pred konkurenti. Sporna direktiva naj bi ji preprečevala, da bi lahko izkoristila svoj patentirani proizvodni postopek za kozmetično rabo, saj naj njena patentirana tehnologija ne bi omogočala doseganja novih vrednosti koncentracije, ki so v sporni direktivi določene za vsebnost ostanka akrilamida v kozmetičnih izdelkih.
- 30 Tožeča stranka izpodbija trditev Komisije, da se njen patent nanaša še na druge mogoče uporabe v sektorju farmacevtske in veterinarske industrije. Trdi, da je pri vložitvi patentne prijave običajna praksa, da se pokrije čim več mogočih vrst uporab in s tem predvidi mogoče bodoče trge, čeprav izdelki niso zares pripravljeni za trženje za vse te vrste uporabe. V obravnavanem primeru naj bi bil patent tožeče stranke pripravljen samo za uporabo v kozmetiki. Poleg tega naj se zaradi zakonskih omejitev ne bi mogel hkrati nanašati na kozmetično in farmacevtsko uporabo.

- 31 Tožeča stranka dodaja, da je varstvo njenih pravic nadrejeno pravno načelo, ki ga je treba upoštevati vsakokrat, ko gre za posamezne pravice in svoboščine. To načelo naj bi izhajalo iz členov 6 in 13 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin.
- 32 Tretjič, tožeča stranka trdi, da je Komisija kršila postopkovne pravice, ki jih ima v skladu s členom 13 Direktive o kozmetičnih izdelkih. Tožeča stranka meni, da navedeni člen predvideva zlasti, da so vse „zadevne stranke“ obveščene o vseh omejitvenih ukrepih, sprejetih v skladu s to direktivo, ter o mogočih pravnih sredstvih. Natančneje, opozarja, da navedeni člen ne razlikuje med akti, ki jih sprejme Komisija, da bi omejila uporabo kemičnih snovi v kozmetičnih izdelkih, in ukrepi, ki jih sprejmejo države članice, da bi poskrbele za skladnost končnih kozmetičnih izdelkov s temi omejitvami na svojih nacionalnih ozemljih. Meni, da jo je Komisija torej dolžna obvestiti o vsaki omejitvi uporabe poliakrilamidov v kozmetičnih izdelkih.
- 33 V tem pogledu tožeča stranka izpodbija razlago Komisije v zvezi z Direktivo o kozmetičnih izdelkih. Ugovarja, da na področju, ki ga ureja ta direktiva, Komisija nima tako široke pravice odločanja po lastni presoji kot po navadi, saj se mora posvetovati z izvedenci iz te gospodarske panoge in pristojnimi znanstvenimi odbori, poleg tega lahko sprejme samo prilagoditvene ukrepe, ki jih odobri začasni odbor. Po mnenju tožeče stranke je jasno, da imajo postopkovna pravila iz členov 10 in 13 Direktive o kozmetičnih izdelkih tak učinek. Zaradi posebne zaščite, ki jo ta dva člena dajeta zadevnim podjetjem, naj bi se ta podjetja razlikovala v smislu člena 230, četrti odstavek, ES.
- 34 Kar zadeva sklicevanje Komisije na sodbo Sodišča prve stopnje z dne 16. julija 1998 v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji (T-199/96, Recueil, str. II-2805, točka 58), tožeča stranka trdi, da je Sodišče prve stopnje izrecno priznalo obstoj postopka na podlagi načela kontradiktornosti. Ugotavlja, da Sodišče prve stopnje razlikuje med „upravnimi“ postopki in „zakonodajnimi“ postopki, ki vodijo k sprejetju ukrepa Skupnosti, ter da osebam, ki imajo neposredni interes za izid upravnega postopka in/ali ki so dejansko udeležene v upravnem postopku, ki vodi k sprejetju ukrepa Skupnosti, priznava postopkovne pravice v zvezi s tem ukrepom. V obravnavanem

primeru tožeča stranka trdi, da ji sporna direktiva daje posebne pravice, saj je bila udeležena v upravnem postopku, ker je zagotovila znanstvene podatke in dajala svoje pripombe skozi ves postopek sprejemanja. Komisija naj bi ocenila izdelek tožeče stranke, ne da bi upoštevala podatke, ki ji jih je ta zagotavljala med upravnim postopkom, ki je pripeljal do sprejetja predloga Komisije. S tem naj bi Komisija sprejela sporno direktivo, ne da bi upoštevala postopek, in v nasprotju s pravom Skupnosti na področju poliakrilamidov.

- 35 Tožeča stranka trdi, da v vsakem primeru, tudi če Sodišče prve stopnje potrdi trditve Komisije, da člen 13 Direktive o kozmetičnih izdelkih tožeči stranki ne daje postopkovne pravice, ker je bil sporni ukrep sprejet v skladu s členom 8(2) te direktive, tudi ta zadnja določba vzpostavlja upravni postopek, v okviru katerega ima tožeča stranka temeljne pravice do obrambe. Natančneje opozarja, da navedena določba predvideva, da se spremembe, katerih namen je prilagoditi priloge k tej direktivi tehničnemu napredku, sprejmejo po posvetovanju s SCCNFP.
- 36 Četrtrič, tožeča stranka se sklicuje na sodbo Sodišča z dne 16. maja 1991 v zadevi Extramet Industrie proti Svetu (C-358/89, Recueil, str. I-2501) in trdi, da so učinki sporne direktive taki, da jo postavljajo v drugačen položaj kot vse preostale gospodarske subjekte, celo znotraj PPG, zaradi nekaterih njenih posebnih lastnosti. Glede tega navaja, da pripada majhnemu številu družb v skupini PPG, ki proizvajajo akrilamide in tudi poliakrilamide. Učinki sporne direktive na njen položaj naj bi bili taki, da ta nanjo vpliva enako, kot bi vplivala na naslovnika, saj naj bi bila zaradi sprejetja direktive ogrožena vsa njena dejavnost proizvodnje akrilamida. Med leti naj bi tožeča stranka razvila „tržno nišo“ z uporabo svojega edinstvenega in visokotehnološkega postopka proizvodnje poliakrilamidov. Zaradi tega naj bi bil njen položaj poseben in drugačen od položaja konkurentov, ki poslujejo na tradicionalnem trgu zgoščevalcev. Sporna direktiva naj bi imela torej poseben gospodarski učinek na tožečo stranko, saj naj bi bila ta prisiljena opustiti svoje dejavnosti v sektorju kozmetike ter vsa svoja finančna vlaganja in svoje pravice industrijske lastnine.

- 37 Tožeča stranka zatrjuje tudi, da ne razpolaga z nobenim pravnim sredstvom pri drugem sodnem, upravnem ali vladnem organu v Skupnosti. Dodaja, da jo ukrepi za prenos sporne direktive, ki jih sprejmejo države članice, ne bodo zadevali neposredno in posamično.
- 38 Petič, tožeča stranka navaja nedavni razvoj sodne prakse v zvezi z uporabo člena 230, četrty odstavek, ES, ki izhaja iz sodbe Sodišča prve stopnje z dne 3. maja 2002 v zadevi Jégo-Quééré proti Komisiji (T-177/01, Recueil, str. II-2365) in sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Jacobsa v zvezi s sodbo Sodišča z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu (C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, I-6681).
- 39 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke v zvezi z dopustnostjo obravnavane tožbe. Meni, da lahko Sodišče prve stopnje odloča o dopustnosti obravnavane tožbe neodvisno od vsebine ter da v nasprotju s trditvami tožeče stranke ni povezave med vprašanji o znanstvenih podatkih, predloženih v skladu z Direktivo št. 67/548, in položajem tožeče stranke v zvezi z Direktivo o kozmetičnih izdelkih.
- 40 Prvič, Komisija meni, da tožeča stranka ne spada v zaprto kategorijo proizvajalcev akrilamida. Opozarja, da tožeča stranka ne razloži, zakaj naj bi bili drugi proizvajalci, razen sedmih proizvajalcev poliakrilamidov, ki obstajajo v Skupnosti, izključeni iz tega trga, in zakaj naj ne bi mogli konkurirati obstoječim proizvajalcem.
- 41 Meni, da člen 5a Direktive o kozmetičnih izdelkih nima namena zapreti kategorije proizvajalcev kozmetičnih sestavin. Ta določba naj bi obvezovala Komisijo, da sestavi okvirni popis sestavin in ne njihovih proizvajalcev.

- 42 Drugič, Komisija trdi, da zaradi patentnih prijav tožeča stranka ni v posebnem položaju ter tudi ni v podobnem ali analognem položaju kot tožeča stranka v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Cordoniu proti Svetu.
- 43 Po mnenju Komisije tožeča stranka ne pojasni, v čem sporna direktiva razveljavi patente oz. povzroči neučinkovitost zaščite, ki jo lahko dajejo. Poudarja, da sporna direktiva določa najvišje dovoljene vsebnosti ostankov akrilamida v končnih kozmetičnih izdelkih, da uporaba akrilamida ni prepovedana in da tožeča stranka pred sprejetjem sporne direktive ni navedla dejanske vsebnosti ostanka akrilamida v svojih patentiranih izdelkih. Pri proučitvi patentnih prijav se naj ne bi ugotovil noben podatek v zvezi s količinami ostankov akrilamida v izdelkih, ki jih patenti ščitijo. Zato naj tožeča stranka ne bi dokazala, da bi uporaba novih mejnih vrednosti za končne kozmetične izdelke dejansko vplivala na kemično sestavo, na katero se nanašajo patentne prijave.
- 44 Komisija se sklicuje na patentni prijavi št. 00 02664 (2805461) in 01 00963 (2819719) z dne 28. februarja 2000 oz. 19. januarja 2001. Poudarja, da se druga prijava nanaša na izdelke, ki niso omejeni na kozmetiko, temveč vključujejo tudi farmacevtske in veterinarske izdelke ter čistilna sredstva, ki jih sporna direktiva sploh ne zadeva. Poudarja tudi, da se prva patentna prijava nanaša na uporabo „enega ali več“ neionskih monomerov, vključno z akrilamidom. Dodaja, da način, kako so ti izdelki naštet, kaže na to, da so medsebojno zamenljivi. V tem primeru naj bi patent, prijavljen 28. februarja 2000, v ničemer ne izgubil vrednosti ali učinkovitosti, tudi če bi akrilamide popolnoma prepovedali.
- 45 Glede položaja tožeče stranke v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Codorniu proti Svetu, Komisija poudarja, da je v navedeni zadevi sporna določba pridrževala pravico do uporabe izraza „crémant“ za kakovostna peneca vina, proizvedena v posebnih pogojih v Franciji in Luksemburgu. Codorniu, španski

proizvajalec, je leta 1924 v Španiji registriral grafično blagovno znamko Gran Crémant de Codorniu ter je tradicionalno uporabljal to znamko pred registracijo in po njej. Ker je sporna določba pridržala pravico do uporabe izraza „crémant“ samo za francoske in luksemburške proizvajalce, naj bi Codorniu preprečevala, da bi uporabljal svojo znamko. Komisija meni, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke (glej zlasti točke od 25 do 27 zgoraj) prijavljeni patenti tožeči stranki ne dajejo „posebnih pravic do trženja poliakrilamidov kot sestavin kozmetičnih izdelkov“, temveč ji dajejo samo pravico, da drugim proizvajalcem prepreči prodajo podobnih kemičnih pripravkov.

46 Tretjič, Komisija meni, da se pri sprejemanju sporne direktive niso kršile postopkovne pravice tožeče stranke. Poudarja, da navedena direktiva ni bila sprejeta v skladu s členom 13 Direktive o kozmetičnih izdelkih, temveč v skladu z njenim členom 8(2). Posamezna podjetja in združenja podjetij pa naj v postopku, ki ga predvideva ta zadnja določba, ne bi imela nobene vloge; niti naj ne bi sprožala postopka in bila med postopkom vprašana za mnenje.

47 Komisija trdi, da je Sodišče prve stopnje v svoji zgoraj navedeni sodbi v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji (točka 59) jasno povedalo, da je postopek iz člena 8(2) Direktive o kozmetičnih izdelkih postopek, ki vodi do sprejetja normativnega akta. Sprejetje normativnega akta pa naj ne bi zahtevalo zagotavljanja pravic do obrambe, razen če bi vseboval izrecne določbe v tem smislu, Direktiva o kozmetičnih izdelkih pa takih določb ne vsebuje.

48 Četrtrič, Komisija meni, da tožeča stranka ni razložila, v čem jo dejstvo, da je „eden redkih“ proizvajalcev akrilamida in poliakrilamidov, postavlja v drugačen položaj kot druge proizvajalce. Trdi, da samo dejstvo, da sporna direktiva vpliva na dejavnost tožeče stranke na področju akrilamidov, ne zadostuje, da bi imela pravico zahtevati razglasitev njene ničnosti.

- 49 Kar zadeva trditev tožeče stranke iz točke 36 zgoraj, Komisija opozarja, da je težko uskladiti zatrjevanje tožeče stranke, da ima sporna direktiva točno določene, brezpogojne in nespremenljive učinke ter da državam članicam ne daje nobene pravice do proste presoje pri njenem izvajanju, na eni strani, ter trditev, da je nacionalni izvedbeni ukrepi neposredno ne zadevajo, na drugi strani. Če sporna direktiva tožečo stranko neposredno zadeva, jo zadevajo tudi nacionalni izvedbeni ukrepi, saj izražajo direktivo.
- 50 Petič, Komisija trdi, da nedavne novosti, ki jih je na področju dopustnosti prispevalo Sodišče prve stopnje v zgoraj navedeni sodbi v zadevi Jégo-Quérel proti Komisiji in ki izhajajo iz sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Jacobsa v zvezi z zgoraj navedeno sodbo v zadevi Unión Pequeños Agricultores proti Svetu, tožeči stranki niso v nobeno pomoč. Dodaja, da je v tej zadnji sodbi Sodišče jasno potrdilo tradicionalno sodno prakso na področju dopustnosti. V vsakem primeru naj v obravnavani zadevi tožeča stranka ne bi zahtevala razglasitve ničnosti uredbe kot v zgoraj navedenih zadevah, temveč ničnost direktive. V nasprotju z uredbo pa morajo direktivo izvajati države članice, na katere je naslovljena.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 51 V skladu s členom 114(1) Poslovnika lahko, če stranka predlaga, Sodišče prve stopnje odloči o nedopustnosti, ne da bi odločalo o zadevi po temelju. V skladu z odstavkom 3 istega člena, se ta predlog obravnava ustno, razen če Sodišče prve stopnje ne odloči drugače. Sodišče prve stopnje (peti senat) meni, da ima v obravnavanem primeru dovolj informacij iz dokumentov iz spisa in da ni treba odpirati ustnega postopka. Poleg tega meni, da odločanja o ugovoru nedopustnosti ni treba pridržati do odločanja o temelju.

- 52 V skladu s členom 230, četrti odstavek, ES, lahko „fizične ali pravne osebe [...] sprožijo postopke zoper nanje naslovljene odločbe ali zoper odločbe, ki jih neposredno in posamično zadevajo, čeprav so v obliki uredbe ali odločbe naslovljene na drugo osebo“.
- 53 V obravnavanem primeru gre za presojo o dopustnosti ničnostne tožbe, ki jo je vložila pravna oseba v skladu z navedeno določbo proti nekaterim določbam direktive, ki jo je sprejela Komisija v skladu s členom 8(2) Direktive o kozmetičnih izdelkih.
- 54 Čeprav člen 230, četrti odstavek, ES, ne obravnava izrecno dopustnosti ničnostnih tožb, ki jih vložijo posamezniki proti direktivi, iz sodne prakse vseeno izhaja, da ta okoliščina sama po sebi ne zadostuje za razglasitev nedopustnosti takih tožb (sodba Sodišča prve stopnje z dne 17. junija 1998 v zadevi UEAPME proti Svetu, T-135/96, Recueil, str. II-2335, točka 63; sklep Sodišča prve stopnje z dne 10. septembra 2002 v zadevi Japan Tobacco in JT International proti Parlamentu in Svetu, T-223/01, Recueil, str. II-3259, točka 28). Poleg tega institucije Skupnosti ne smejo že samo zaradi izbire oblike zadevnega akta izključiti sodnega varstva, ki ga ta določba Pogodbe daje posameznikom (sklep Sodišča prve stopnje z dne 14. januarja 2002 v zadevi Association contre l'heure d'été proti Parlamentu in Svetu, T-84/01, Recueil, str. II-99, točka 23, in zgoraj navedeni sklep Japan Tobacco in JT International proti Parlamentu in Svetu, točka 28).
- 55 Poleg tega lahko v nekaterih okoliščinah celo normativni akt, ki se uporablja za gospodarske subjekte na splošno, neposredno in posamično zadeva nekatere med njimi (sodba Sodišča z dne 17. januarja 1985 v zadevi Piraiki-Patraiki in drugi proti Komisiji, 11/82, Recueil, str. 207, točke od 11 do 32, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 27. junija 2000 v zadevi Salamander in drugi proti Parlamentu in Svetu, T-172/98, T-175/98 do T-177/98, Recueil, str. II-2487, točka 30).

- 56 V zvezi s tem je treba opozoriti, da po ustaljeni sodni praksi oseba, ki ni naslovnik akta, lahko trdi, da jo akt posamično zadeva v skladu s členom 230, četrty odstavek, ES, samo, če ta akt nanjo vpliva zaradi njenih posebnih lastnosti ali zaradi dejanskega položaja, ki jo označuje v odnosu do vseh drugih oseb in jo zaradi tega individualizira na analogen način, kot če bi bila naslovnik tega akta (sodba Sodišča z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji, 25/62, Recueil, str. 197, 223; zgoraj navedena sodba UEAPME proti Svetu, točka 69, in zgoraj navedeni sklep Association contre l'heure d'été proti Parlamentu in Svetu, točka 24).
- 57 Nedavno je Sodišče ta pogoj za dopustnost tožbe, ki jo vložijo fizična ali pravna oseba, še enkrat ponovilo v svoji zgoraj navedeni sodbi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu (točka 36) in v sodbi z dne 1. aprila 2004 v zadevi Komisija proti Jégo-Quéré (C-263/02 P, Recueil, str. I-3425, točka 45).
- 58 Tožeča stranka najprej trdi, da jo sporna direktiva posamično zadeva, ker pripada omejenemu krogu gospodarskih subjektov, na katere se nanaša.
- 59 V zvezi s tem je treba poudariti, da možnost bolj ali manj natančnega določanja števila ali celo identitete pravnih subjektov, za katere se ukrep uporablja, nikakor ne pomeni, da je treba za te subjekte šteti, da jih ta ukrep posamično zadeva, če je nesporno, da se ta uporaba izvaja na podlagi objektivnega pravnega ali dejanskega stanja, ki ga opredeljuje zadevni akt (sodba Sodišča z dne 15. junija 1993 v zadevi Abertal in drugi proti Komisiji, C-213/91, Recueil, str. I-3177, točka 17, ter sodba z dne 15. februarja 1996 v zadevi Buralux in drugi proti Svetu, C-209/94 P, Recueil, str. I-615, točka 24).
- 60 Iz sodne prakse izhaja tudi, da dejstvo, da ukrep zadeva gospodarski subjekt, ker ta posluje v sektorju, na katerega ta ukrep vpliva, samo po sebi ne zadostuje za to, da bi ta subjekt šteli za individualiziranega v smislu člena 230, četrty odstavek, ES (v tem

smislu glej zgoraj navedeno sodbo Piraiki-Patraiki in drugi proti Komisiji, točka 14, ter sklep Sodišča z dne 21. junija 1993 v zadevi Chiquita Banana in drugi proti Svetu, C-276/93, Recueil, str. I-3345, točka 12, in sklep Sodišča z dne 23. novembra 1995 v zadevi Asocarne proti Svetu, C-10/95 P, Recueil, str. I-4149, točka 42). To sodno prakso namreč razložimo s tem, da v teh zadevah obstaja dodaten element, in sicer obstoj vzročne povezave med zadevnim gospodarskim subjektom in intervencijo institucije, ki kaže na to, da je institucija s sprejetjem spornega ukrepa določila način obravnave posameznega gospodarskega subjekta (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 13. maja 1971 v zadevi International Fruit Company in drugi proti Komisiji, od 41/70 do 44/70, Recueil, str. 411, točka 20, in sodbo sodišča z dne 6. novembra 1990 v zadevi Weddel proti Komisiji, C-354/87, Recueil, str. I-3847, točka 22). Ta pogoj pa v obravnavanem primeru ni izpolnjen.

61 Sporna direktiva namreč spreminja Direktivo o kozmetičnih izdelkih z vključitvijo, med drugim, poliakrilamidov na seznam snovi, ki jih kozmetični izdelki lahko vsebujejo samo do dovoljene zgornje meje in pod pogoji iz Priloge III k Direktivi o kozmetičnih izdelkih, ter z določitvijo 0,1 mg/kg kot najvišje dovoljene vsebnosti ostanka akrilamida v izdelkih za nego telesa, ki ostanejo na površini, in 0,5 mg/kg v drugih kozmetičnih izdelkih za poliakrilamide. Iz tega izhaja, da se sporna direktiva uporablja za objektivno določene okoliščine in da ima pravne učinke na kategorije oseb, predvidene na splošno in abstraktno, in sicer predvsem na vse proizvajalce kozmetičnih izdelkov.

62 Jasno je, da zadevne določbe tožečo stranko zadevajo samo glede njene objektivne lastnosti, da je gospodarski subjekt, ki posluje v sektorju proizvodnje poliakrilamidov, in to enako kot vse druge gospodarske subjekte v enakem položaju. Kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točkah 59 in 60 zgoraj, pa samo ta lastnost ne zadostuje, da bi se za tožečo stranko štelo, da jo te določbe posamično zadevajo. V zvezi s tem ni pomembno, da v Skupnosti poliakrilamide proizvaja samo sedem podjetij ter da je tožeča stranka po lastnem zatrjevanju edino podjetje, ki proizvaja trdne poliakrilamide in jih trži v obliki prahu za kozmetično uporabo.

- 63 V vsakem primeru v nasprotju s trditvami tožeče stranke se krog proizvajalcev poliakrilamidov ob sprejetju sporne direktive ni zaprl, saj nič v tej direktivi ne izključuje možnosti, da bi se gospodarski subjekti, ki pred njenim sprejetjem še niso bili dejavni v proizvodnji poliakrilamidov, pozneje odločili, da se začnejo ukvarjati s to dejavnostjo.
- 64 Drugič, tožeča stranka meni, da jo sporna direktiva posamično zadeva, ker negativno vpliva na njene pravice, ki izhajajo iz njenih patentov, kar jo razlikuje od drugih gospodarskih subjektov. Trdi, da bo zaradi sporne direktive prikrajšana za svoje pravice, ki izhajajo iz dveh zgoraj navedenih patentnih prijav, in tako postavljena v podoben položaj kot tožeča stranke v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Codorniu proti Svetu.
- 65 Tudi če bi ob koncu preučitve te trditve priznali, da ima tožeča stranka izključne pravice na podlagi zadevnih patentov, Sodišče prve stopnje meni, da je njen položaj vsebinsko drugačen od položaja tožeče stranke v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Codorniu proti Svetu.
- 66 Treba je opozoriti, da se je navedena zadeva nanašala na špansko družbo Codorniu, ki je proizvajala in tržila peneča vina ter ki je bila imetnica španske grafične znamke Gran Crémant de Codorniu, ki jo je od leta 1924 uporabljala za označevanje enega od svojih penečih vin. To znamko je uporabljala pred registracijo in po njej. Sodišče je v svoji sodbi navedlo, da je sporna določba s pridržanjem pravice do uporabe izraza „crémant“ samo za francoske in luksemburške proizvajalce preprečila družbi Codorniu, da bi uporabljala svojo grafično znamko.
- 67 V obravnavanem primeru pa tožeča stranka nima izključne pravice do proizvodnje „kozmetičnega izdelka“, kot je opredeljen v členu 1 Direktive o kozmetičnih izdelkih.

Že iz trditev same tožeče stranke izhaja, da proizvaja trdne poliakrilamide in jih nato dobavlja proizvajalcem kozmetičnih izdelkov kot surovine ali sestavine za proizvodnjo kozmetičnih izdelkov.

- 68 Sodišče prve stopnje meni, da sporna direktiva v nasprotju s sporno določbo iz zgoraj navedene sodbe Codorniu proti Svetu ne učinkuje tako, da bi tožeči stranki preprečila uporabo njenih izključnih pravic ali jo prikrajšala za njene pravice. Učinek sporne direktive je, da omejuje uporabo poliakrilamidov v kozmetičnih izdelkih. Res je sicer, da lahko patentirani postopki in spojine, če ne omogočajo izpolnitve pogojev iz sporne direktive, postanejo taki, da jih je težje tržiti ali celo nemogoče prodati obstoječim strankam tožeče stranke, vendar je to le posredna posledica sporne direktive.
- 69 V resnici sporna direktiva ne vpliva na tožečo stranko kot na imetnico izključnih pravic, temveč samo kot na proizvajalko surovin ali sestavin, ki se uporabljajo pri proizvodnji kozmetičnih izdelkov, tako kot na vse druge gospodarske subjekte, ki proizvajajo te surovine ali sestavine. Treba je tudi opozoriti, da izključne pravice imetnika patenta dajejo izumitelju monopol pri izkoriščanju svojega izdelka ali postopka ter mu omogočajo, da dobi nagrado za svoja ustvarjalna prizadevanja, ne da bi mu vedno to nagrado tudi zagotavljale (po analogiji glej sodbo Sodišča z dne 5. decembra 1996 v zadevi Merck in Beecham, C-267/95 in C-268/95, Recueil, str. I-6285, točka 31).
- 70 Poleg tega so, kot utemeljeno trdi Komisija, izključne pravice tožeče stranke še vedno veljavne in njihovo izkoriščanje ni nujno omejeno na kozmetične izdelke, temveč se lahko uporabljajo tudi za farmacevtske in veterinarske izdelke ter čistilna sredstva. Čeprav tožeča stranka trenutno ne proizvaja takih izdelkov, te možnosti v prihodnosti ni mogoče izključiti.

- 71 Zato je treba šteti, da obstoj take možnosti kaže na razliko med položajem tožeče stranke v obravnavanem primeru in položajem tožeče stranke v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Codorniu proti Svetu, v kateri je sporna določba učinkovala tako, da je uporaba znamke tožeče stranke v trgovini takoj in dokončno postala nezakonita.
- 72 Tretjič, tožeča stranka trdi, da so bile s sprejetjem sporne direktive kršene njene postopkovne pravice, ki jih ima kot „zadevna stranka“ v skladu s členom 13 Direktive o kozmetičnih izdelkih, ter da jo sporna direktiva posamično zadeva na način, ki jo razlikuje od drugih gospodarskih subjektov.
- 73 Sodišče prve stopnje meni, da ta trditev ne drži. Treba je ugotoviti, da v resnici iz druge navedbe sporne direktive jasno izhaja, da je njena pravna podlaga člen 8(2) Direktive o kozmetičnih izdelkih in ne njen člen 13. Člen 13 Direktive o kozmetičnih izdelkih namreč zadeva individualne akte, sprejete pri izvajanju te direktive, ki omejujejo ali prepovedujejo dajanje kozmetičnih izdelkov na trg. V skladu s to določbo je treba te akte natančno utemeljiti ter jih sporočiti „zadevni stranki“ skupaj z navedbo pravnih sredstev in pritožbenih rokov, veljavnih na podlagi zakonodaj držav članic.
- 74 Sporna direktiva ni individualni akt, ki omejuje ali prepoveduje dajanje kozmetičnih izdelkov na trg, temveč splošni akt, ki ga je Komisija sprejela v skladu s členom 8(2) Direktive o kozmetičnih izdelkih, zlasti da bi Prilogo III k tej direktivi prilagodila tehničnemu napredku. Člen 8(2) Direktive o kozmetičnih izdelkih ne daje tožeči stranki nobene postopkovne pravice. Iz tega izhaja, da s sprejetjem sporne direktive ni bilo mogoče kršiti nobene postopkovne pravice.

- 75 Poleg tega posvetovanje s SCCNFP, predvideno v členu 8(2) Direktive o kozmetičnih izdelkih, ne spreminja zadevnega postopka, ki vodi k sprejetju normativnega akta, v upravni postopek, kot trdi tožeča stranka, ter ji v tem smislu tudi ne daje pravice do zaslišanja s strani Komisije med postopkom, kar bi jo lahko označilo v odnosu do vseh preostalih tretjih oseb.
- 76 Četrtrič, tožeča stranka, ki se po analogiji sklicuje na zgoraj navedeno sodbo Extramet Industrie proti Svetu, trdi, da sporna direktiva učinkuje tako, da jo postavlja v drugačen položaj od vseh drugih gospodarskih subjektov zaradi nekaterih njenih posebnih lastnosti. V zvezi s tem navaja, da pripada majhnemu številu družb v skupini PPG, ki proizvajajo akrilamid in tudi poliakrilamide, ter da ima sporna direktiva zanjo poseben gospodarski učinek, saj je prisiljena opustiti svoje dejavnosti v kozmetičnem sektorju ter vsa svoja finančna vlaganja in pravice industrijske lastnine.
- 77 Sodišče prve stopnje meni, da te trditve ni mogoče sprejeti. Iz zgoraj navedene sodbe Extramet Industrie proti Svetu namreč izhaja, da zakonska določba nekega podjetja ne zadeva posamično že samo zaradi tega, ker vpliva na njegovo gospodarsko dejavnost. V položaju, proučevanem v navedeni sodbi, je obstajala vrsta posebnih okoliščin, ki jih v obravnavanem primeru ni, in tožeča stranka ni dokazala, da je v položaju, primerljivem s položajem družbe Extramet Industrie na trgu s kovinskim kalcijem. V navedeni sodbi (točka 17) Sodišče meni, da je treba šteti, da ukrep posamično zadeva gospodarski subjekt, če ta poleg tega, da združuje lastnosti najpomembnejšega uvoznika in končnega uporabnika izdelka, ki je predmet zadevnega protidumpinškega ukrepa, dokaže, da so njegove gospodarske dejavnosti zelo močno odvisne od njegovega uvoza ter da sporna uredba nanje resno vpliva ob upoštevanju omejenega števila proizvajalcev zadevnega izdelka in dejstva, da ima težave s preskrbo pri edinem proizvajalcu v Skupnosti, njegovem glavnem konkurentu pri predelanem izdelku. Sodišče je menilo, da je skupina okoliščin pomenila poseben položaj, ki je bil v zvezi z zadevnim ukrepom značilen za družbo Extramet Industrie v primerjavi z vsemi drugimi gospodarskimi subjekti. Te okoliščine pa v obravnavanem primeru nimajo ustreznice.

- 78 Petič, kar zadeva trditev tožeče stranke o nedavnem razvoju sodne prakse v zvezi z uporabo člena 230, četrti odstavek, ES, ki izhaja iz zgoraj navedene sodbe Jégo-Quéré proti Komisiji in sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Jacobsa v zvezi z zgoraj navedeno sodbo Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, zadošča ugotovitev, da je Sodišče v svoji zgoraj navedeni sodbi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu (točka 36) in zgoraj navedeni sodbi Komisija proti Jégo-Quéré (točke 37, 38 in 45) potrdilo svojo ustaljeno sodno prakso na tem področju.
- 79 Treba je torej ugotoviti, da tožena stranka ni dokazala, da jo sporna direktiva zadeva posamično.
- 80 Iz tega izhaja, da je tožba nedopustna in jo je zato treba zavrnilo, ne da bi bilo treba proučiti vprašanje, ali sporna direktiva neposredno zadeva tožečo stranko.

Stroški

- 81 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožena stranka ni uspela, se ji naloži plačilo lastnih stroškov in stroškov tožene stranke v skladu s predlogi te zadnje stranke.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti senat)

sklenilo:

- 1. Tožba se zavrne kot nedopustna.**
- 2. Toženi stranki se naloži plačilo lastnih stroškov in stroškov tožene stranke.**

V Luxembourggu, 6. septembra 2004.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednica

P. Lindh